

ENTREVISTA

Isabel-Clara Simó

Narradora

► ► ►
ens distingeix com a poble. Al món polític català li ha faltat decisió i amor a la nostra cultura. Hi ha gent que diu que ja no som a temps d'arreglar-ho, però jo crec que sí.

LD. Parlem del seu darrer llibre, 'L'home que volava en el trapezi'. Quant de temps ha trigat a escriure'l?

I-C.S. Uns tres anys i mig. Sempre diuen que sóc una autora molt prolífica, però tot té la seva explicació. És cert que tinc una trentena de títols publicats, però moltes són obres de gènere o llibres d'assaig. De novel·les més ambicioses, d'aquestes on ho aboco tot, aquesta em penso que és la setena. *L'home que volava en el trapezi* és un llibre que m'estimo moltíssim.

LD. Per què?

I-C.S. Perquè feia molt de temps que volia escriure una gran història d'amor, una d'aquelles en què realment un es torna boig per l'altra i a la inversa. *La salvatge* era una obra, més que d'amor, de possessió, i m'havia quedat amb les ganes d'escriure'n una.

LD. Però la paradoxa és que cap dels dos membres de la parella protagonista creu en l'amor...

I-C.S. Ell és un home molt madur, molt escèptic, que no creu en res. Ella és una noia convençuda que l'amor no és res més que una simple relació eròtica que si després esdevé amiat, encara gràcies. Tanmateix, negant l'amor, resulta que el descobreixen, amb l'inconvenient afegit que ella re-

XAVIER BERTRAL

butja qualsevol contacte físic, perquè de jove el seu padastre va abusar-ne, i ell no concep una relació on no hi hagi contacte físic. Et confesso un secret? La imatge que tinc quan represento mentalment el físic del protagonista és la de Clint Eastwood a les seves pel·lícules! És un home sec, brusc, que va de mascle per la vida.

LD. El nostre Clint Eastwood treballa en una editorial, cosa que li ha permès criticar els editors...

I-C.S. Editors, escriptors i crítics! Tots rebem per una banda o una altra! Els escriptors, per la nostra excessiva vanitat; els editors, per la seva explícita comercialitat i perquè només parlen de vendes sense tenir en compte la sensibilitat; i els

crítics, perquè de vegades són mesquins i només busquen rebentar una obra. De totes formes, crec que els que sortim més malparats som els escriptors.

LD. Vostè admet que, en part, també escriu per vanitat?

I-C.S. Evidentment, com tots els escriptors! Suporto la meua part de vanitat tan bé com

puc, però intento reduir-la a la mínima expressió. La gent vanitosa no m'agrada gens, perquè, a sobre, normalment la vanitat és infundada.

LD. Reben els crítics, els escriptors i els editors. Els periodistes de cultura, per sort, suposo que no?

I-C.S. No, però algú us hauria de picar la cresta de tant en tant.

LD. Calladeta estic més maca!...

I-C.S. De vegades perdes la noció de què és notícia i què no. És deplorable que sovint es dediquin més pàgines a parlar de si tal o tal altre escriptor s'ha separat de no sé qui o s'ha barallat amb l'editor, que a un nou llibre de qualitat. Ja sé que el món editorial és una indústria cultural, però hem posat massa sovint l'accent només en el substantiu.

LD. Parlem del final del llibre. Una vegada més, no acaba de deixar res gaire clar...

I-C.S. No diré com acaba, però sí que que no m'agraden els finals tancats: em semblen massa dogmàtics. En aquest cas, la meua filla, que és la meua primera lectora crítica, m'ha dit que el final de *L'home que volava en el trapezi* no me'l perdonarà mai de la vida!

Sexe i amor a les noves propostes de la veterana autora valenciana

► L'octubre passat, Isabel-Clara Simó (Alcoi, 1943) s'endua el darrer premi Andròmina de novel·la amb *Hum... Rita! L'home que ensumava dones* (314). Per a aquesta veterana escriptora, l'obra "va més enllà del gènere eròtic i reivindica el sexe de la dona com a font de plaer".

Hum... Rita! L'home que ensumava dones conté moltes escenes de sexe explícit, ja que l'erotisme esdevé l'eix vertebrador d'una història que explica la relació entre un home superdotat per a les olors i una contorsionista cambotjana.

L'acció comença a València, quan l'Isa, una dona que sobrepassa la cinquantena

i que viu a Barcelona, torna a la seva ciutat per sopar amb les antigues companyes d'escola i troba una llibreta manuscrita. La llibreta l'ha escrit un home que obté un gran plaer sexual ensumant les dones, sobretot una: la Rita, amb qui no es pot comunicar verbalment perquè és estrangera. D'aquesta manera, aquest nas privilegiat basa la seva relació amb la noia cambotjana en el llenguatge dels gestos i del cos.

Isabel-Clara Simó és una autora prolífica i només mig any més tard de rebre el premi Andròmina, ja podem trobar un nou títol seu a les llibreries: *L'home que vo-*

lava en el trapezi (Columna), que, com cada diada de Sant Jordi, probablement serà un dels llibres més venuts de la jornada.

L'obra ens explica una història d'amor entre dues persones solitàries que senten una gran atracció mútua, però que han de lluitar contra el fet que sempre han sigut escèptiques davant del sentiment amorós. Segons la mateixa autora, la novel·la "és una reflexió sobre la solitud humana i l'egoisme". El protagonista masculí de *L'home que volava en el trapezi* treballa en una editorial, una circumstància que Isabel-Clara Simó ha aprofitat per despatxar-se de gust contra la vanitat dels editors i l'estupidesa dels crítics rebentaires. A tots els pica la cresta, convençuda que el món editorial ha perdut la perspectiva que la literatura és una indústria, però també cultura.

Dalí. Una vida perversa
Joan Castellar-Gassol

Claude Gueux. L'últim dia d'un condemnat
Victor Hugo

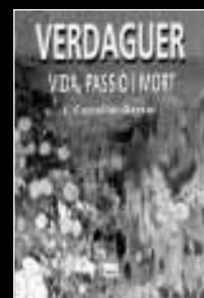

Kurdistan. El complot del silenci
Obra col·lectiva

NOVETATS
1984

El Danubi
Claudio Magris

Verdaguer. Vida, passió i mort
Joan Castellar-Gassol

Pàtria
Jacint Verdaguer
Edició de Narcís Garolera